

Szerkesztette:
 Haris Szilárd
 +421 908 549 726
 Szlovákiai Református
 Keresztyén Egyház
 Diakóniai Központja,
 Jókaiho 34. Komárno
 945 01.
 www.refdiakonia.sk;
 Email:

diakonia.kozpont@gmail
 .com

Örömmel várjuk
 írásaikat,
 észrevételeiket!

Uram!

Tégy engem a Te békéd eszközévé,
 Hogy ahol gyűlölet van, oda szeretetet
 vigyek,
 Ahol sérelem, oda megbocsájtást,
 Ahol széthúzás, oda egyetértést,
 Ahol tévedés, oda igazságot,
 Ahol kétség, oda hitet,
 Ahol kétségbeesés, oda reményt,
 Ahol sötétség, oda világosságot,
 Ahol szomorúság, oda örömet.

Hogy ne vigaszt keressek,
 Hanem vigasztaljak,
 Hogy ne megértést keressek,
 Hanem másokat értsek meg,
 Hogy ne engem szeressenek,
 Hanem szeretetet nyújtsak.

Mert amikor adunk, akkor kapunk,
 mikor megbocsájtunk, nyerünk bocsánatot,
 mikor meghalunk, születünk meg az
 örökkévalóságra! Ámen.

(Assisi Szent Ferenc)

**BIZONY IGAZ AZ ÚR, IGAZ TETTEKET SZERET; A BECSÜLETES
 EMBEREK MEGLÁTJÁK ARCÁT!**

ZSOLT 11,7

**A SZLOVÁKIAI REFORMÁTUS KERESZTYÉN EGYHÁZ DIAKÓNIAI KÖZPONTJA
 GONDOZÓI SZOLGÁLATÁNAK HÍRLEVELE**

Hogyan lettem igazi gondozó

Csak légy egy kissé áldott csendben. Magadban békességre lelsz. Az Úr-rendelte kegyelemben örök, bölcs célnak megfelelsz., (274 ének)

Életem egy nehéz szakaszához értem. Úgy hozta a sors, hogy a feje tetejére állt velem a világ. 30 év házasság után a férjem bejelentette: elválnak útjaink. Az orvos daganatot diagnosztizált a mellékpajzsmirigyen. Műtét, válás. Költöznöm kell. Albérletbe megyek, lábadozom. Az eddigi munkámat fel kell adnom. Szép, kreatív munka volt, de csak volt. A kezem zsibbad néha fájdalmas görcsbe merevedik.

Majd helyre jön, mondják az orvosok - utóhatások. De addig mi lesz? Valamiből élni kell. Szóval itt állok „megfürödve.” Egyedül, munka és lakás nélkül. Mindenem elveszett. Az-az mégsem. Gyerekeim felnőttek, saját életük van. Öreg édesanyám és a tőle kapott Istenbe vetett hitem megmaradt. Mert az Úr szereti a benne bízókat. Elkezdtem németül tanulni, gondozói kurzust csinálni és körbetelefonáltam a munkaközvetítő irodákat. Aztán egy szürke, őszi napon egy osztrák kisvárosban nyílik egy családi ház kapuja. Botra támaszkodó töpörödött nénike fogadja a köszönésem. Pár nap elteltével már látom, hogy bár a 21. században egy jóléti társadalom kellős közepén vagyok, mégis mintha visszacsöppentem volna a középkorba. Rideg elutasítás, kővé dermedt szív. Végzem a munkám, telnek a napok. Hiábavaló minden igyekezet. Közeleg a karácsony. Mit keresek én itt? Teszem fel százszor is a kérdést magamnak. Miért nem megyek haza? Mégis valami ott tart.

Eljött a karácsony. Szenteste, este hét óra, villanyoltás, mint mindig. Nincs karácsonyfa, nem megyünk templomba. A házat nem lengi be a mézes, fahéjas sütik illata. Spórolunk! Ajtó csukva, leengedve a kinti zsaluk. Keserves csend és sötét. A szeretteimre gondolkodom, és eszembe jut a 274. ének 3 versszaka. Aztán elmúlik a karácsony, és itt az év vége. Szilveszter éjjel a kisváros átváltozik nyüzsgő, bulizó várossá. Nem lehet leengedni a kinti rolót, mert a petárdák állandó puffogásától minden rezeg, és beindulna a riasztóberendezés. Így Gertrúd asszony kénytelen elviselni a 21. század zaját. Mindjárt éjfél. Mit keresek én még mindig itt? Dolgozz és imádkozz! Hallom jóanyám hangját, mintha ott állna mellettem. És milyen igaza van. 3 perc és új év kezdődik. Bemegyek Gertrúd asszony szobájába, és leülök az ágya szélére. Értetlenül üresen bámul rám, hisz nem hívott. Nincs kívánsága, panasza csak fekszik az olvasó lámpa fényénél. Megfogom csontos, aszott kezét, és elkezdek imádkozni: *Unser Vater im Himmel, Dein Name werde geheiligt* – Mi Atyánk, aki a mennyekben vagy, szenteltessék meg a Te neved.....Ámen. Óriási csinnadratta és csodálatos színes tűzijáték fényénél átímádkoztuk magunkat a 2014. évbe. A néni arca meglágyult, könnyek csorogtak rajta végig, és tényleg új év kezdődött. Gertrúd asszony mosolygott. Kibékült a lányaival. Hideg szürke szemében fel-fel csillant a szeretet szikrája. Mit keresek én itt? Megkaptam a választ:

„Mert csak én tudom mi a tervem veletek - így szól az Úr - békességet és nem romlást tervezek, és reményteljes jövőt adok nektek. Ha segítségül hívtok...”(Jer 29, 11-12)

Szeretethíd – önkéntes program a Felvidéken

Szeretethíd önkéntes segítségnyújtó akció a Magyar Református Szeretetszolgálat programja, melyet a Szlovákiai Református Keresztyén Egyház Diakóniai Központja 2009 óta a Felvidéken is megszervez. Célja, hogy együttműködve, összefogva tegyünk egymásért, környezetünkért, a teremtett világért. Aki bekapcsolódik ebbe a programba, megtapasztalja, hogy egymást megismerve és egymásra figyelve ő is tud és képes a hit általi cselekvésre, szolgálatra. 2016-ban már több, mint 20 000 önkéntes vett részt. Az segítség formája az süteményosztástól a kerítésfestésig bármi lehet, a lényeg az önkéntesség.

2017. május 19-20. között ismét lehetőség lesz rá, hogy csatlakozzunk minél többen, hogy együtt építsük a Szeretethídat.

Az idei Szeretethídra **május 8.-áig** lehet jelentkezni, az alábbi honlapon történő regisztrációval: www.szeretethid.hu

"Ne csak szóval szeressünk, hanem cselekedettel és valósággal."

1Jn 3,18

Az én gyülekezetem

„...a házadban levő gyülekezetnek.....” Fil 2

Pál pedig bizonyosságot tesz amellett, hogy a munkának, amit Filemon végez van gyümölcse. Filemon házában volt gyülekezet. Ne értsük félre, ő nem volt lelkész. Gazdag kereskedő volt. A házában levő gyülekezet mégis annak a gyümölcse, hogy megvallotta a hitét a környezetében. Nem rejti el a szobájába vagy éppenséggel a templom falai közé sem zárja be. Ő megélte a hitét. Ez akkor történik, ha az ígének valósággal cselekvője és nemcsak hallgatója leszek. Elsőrenden nem a szavaimmal fogom hirdetni az ígét, hanem a tetteimmel.

Biztosan hallottatok nagy misszionáriusokról, akik hosszú utat tettek meg Bibliával a kezükben vagy igehirdetőkről, akik hatalmas tömegeknek prédikáltak. Hogy mást ne mondjak, ki ne ismerné Kálvin János nevét.

A helyzet azonban az, hogy az ígének a hirdetése nemcsak ezekre az ún. „nagy emberekre“ van bízva, akiből minden 100 évben jó ha van egy. Az ige hirdetése minden keresztyén feladata. Nem igaz az a mondás sem, hogy a pap dolga a Miatyánk. Minden keresztyén kötelessége Krisztust hirdetni akár tettel, akár szóval. Ha nem így tesz, nem értette meg az ige üzenetét: „Szeresd felebarátodat, mint magadat!“ Hát, ha igazán szeretem akkor a legjobbat akarom neki. Már pedig legjobban a kegyelemre van rászorulva. A legjobb, amit kaphat az örök élet.

A munkálkodást pedig nem feltétlenül a messzi tájakon kell elkezdni, hanem elsőrenden a saját házad táján, a saját gyülekezetemben. Testvérem, a te házadban van gyülekezet? Nincs? Pedig vannak emberek, akik rád vannak bízva. Elsősorban a közvetlen környezeted. Bár gyülekezetet csak az Úr Jézus alapíthat, de csak ott, ahol az ígét élők és hirdetik. De ha nincs aki hirdesse? Filemon élte és hirdette, ezért nem esett nehezére Pálnak kifejezni érte a háláját. Biztosan nem ok nélkül írja le, hogy Filemon által felüdült a szentek szíve. Nem volt könnyű Filemonnak sem, de íme meglett a másokért való élet jutalma.

H.Sz.

Szemben az árral

„Kérlek pedig téged az én fiamért, akit a fogságban szültem, Onézimuszért, aki egykor neked haszontalan volt, most pedig neked is, nekem is hasznos.” Fil 10-11.

A levél bizonyossága szerint a börtönben találkozott Onézimusszal és hirdette neki az evangéliumot, a rabszolga pedig hitre jutott. Így lett „fia“ a hitben. Pál olyan helyzetben van, amikor azt hiszem egyikünk sem vetné a szemére, hogyha csak magával törődne. Mégis még ott a fogságban is küzd és harcol azért, hogy egy számára ismeretlen ember, aki rádásul rabszolga, megismerje az Úr Jézust. Akkoriban a rabszolgaság intézménye egyáltalán nem számított szokatlannak. Egyszerűen olyan volt a társadalom berendezkedése és hozzáállása, hogy elfogadta. Egy rabszolga élete teljes mértékben az ura kezében volt. Mindig először az ő akaratát kellett, hogy keresse, csak azután, ha jutott rá ideje vagy ereje törődhetett a saját dolgaival. Pénzben kifejezhető értéke volt az életének. Egy szökött rabszolgával pedig, ha elkapták és visszavitték az urához, az azt tehetett vele, amit csak akart. Akár büntetlenül meg is ölhette.

Pál egy ilyen – a társadalom szemében értéktelen embernek, akire majdnemhogy tárgyként tekintettek – hirdette az evangéliumot. Ebben a levelében szembe megy korának mindenfajta előítéletével és elvárásával. Tudta, hogy az egész rendszert nem tudja megváltoztatni, de annak az egy embernek a szívét igen. Azt mondja, hogy nem hajlandó Onézimuszra úgy tekinteni, mint egy portékára, hanem úgy akar rá tekinteni mint egy emberre. Méghozzá egy olyan emberre, aki Isten kegyelmére van rászorulva ugyanúgy mint ő maga. Bár Pál tisztában van azzal, hogy ő egy tekintéllyel rendelkező apostol, mégsem tartja magát többre Onézimosznál. Jól tudja, hogy a bűn miatt mindannyian az Isten haragja alatt vagyunk, függetlenül érdemeinktől, anyagi helyzetunktől vagy társadalmi pozíciónktól. Rá vagyunk szorulva az Isten kegyelmére, a Megváltóra.

H. Sz.

Ma a református Diakóniai Központ alkalmazottja vagyok. A gondozói szolgálat itthon se könnyű. Próbálom a munkámat a legjobb tudásom szerint végezni. Szébbé, derűsebbé tenni a sokszor fájdalommal küszködő öregek napjait. Ráncos arcok, fájdalomtól megtört tagok, de a szemek ragyognak. Hálások és örülnek minden új napnak, amit az Úrtól kapnak. Élni akarnak. Virágot ültetni, ebédet főzni, tiszta ruhába bújni. És ahol már kevés az akarat, ott jövünk mi, gondozói, ápolói munkánkkal segíteni méltósággal viselni az öregkort. Szép és nemes feladat. Végezzük hát tiszta szívvel! Hogy meddig? Amíg az Úr Isten más utat nem jelöl ki nekünk. Áldás, békesség!

B.K.

Filemon, a szeretett testvér

***„Pál, Krisztus Jézus foglya és Timóteus, a testvér:
Filemonnak, a mi szeretett testvérünknek és
munkatársunknak...” Fil 1***

A Filemonhoz írott levél Pál apostolnak a legrövidebb, de ugyanakkor legszemélyesebb levele is. Ritkán hangzik a szószéken, de ez nem indok arra, hogy mi megnézzük, hogy a Bibliának ebben az apró gyöngyszemében mennyi tanulságos üzenet van.

Pál Filemont testvérnek és munkatársnak nevezi. Református szóhasználat szerint gyakran mondjuk: „kedves testvéreim“. Nekünk ez már fel sem tűnik. Elfogadjuk, hogy ez az általános kifejezésmód itt a templom falain belül. Olyan mint a hivatalos levelekben az, hogy: „Alulírott XY...“ Pedig jó lenne azt tudatosítanunk, hogy ez a megszólítás Pál korában sokkal többet jelentett, és ezért nekünk is újra meg kellene töltenünk tartalommal. Mi talán már csak szófordulatként halljuk, pedig eredetileg igazi hitbéli testvérséget jelentett. Azt, hogy itt csupán egy szófordulatról lenne szó, az is cáfolja, hogy egy magánlevél áll előttünk. Tehát Pál nyugodtan tartózkodhatott benne az udvariaskodó megjegyzésektől, még akkor is, ha a formát megtartja.

„*a mi szeretett testvérünknek és munkatársunknak...*“ Milyen szép és kifejező a magyar TESTVÉR szó. Azt jelenti, hogy két ember testben és vérben egy. A keresztyéni értelmezés szerint ez a test a Krisztus teste, amely értünk megtörtetett és a vér az Ő vére, amely értünk kiontatott. Ez volt az a közös alap, amelyen állt Pál és Filemon. Mindeketten ugyanabban a Megváltóban hittek. Ez lenne az az alap, amelyen nekünk is állnunk kellene. H. Sz.